

H. P. LOVECRAFT

KORKU

INNsmouth'un
Üzerindeki Gölge

ulysses
yayımları

BİRİNCİ BÖLÜM

1927-28 kışında, Federal hükûmet yetkilileri Massachusetts'in eski deniz limanı Innsmouth'ta tuhaf ve gizli bir soruşturma yürüttü. Halk, bu olayı ilk kez şubat ayında büyük çapta baskınlar ve tutuklamalar meydana geldiğinde öğrendi. Ardından terk edilmiş sahil şeridindeki çürümüş, kurt yemiş ve güya boş olan çok sayıda ev, uygun önlemler alınarak yakıldıktan sonra dinamitle yıkıldı. Düşüncesiz ruhlar bu olayı, alkolle ilgili düzensiz bir savaşın büyük çatışmalarından biri olarak kabul etti. Fakat olayları daha yakından takip edenler, tutuklamaların olağanüstü sayısına, onları gerçekleştiren aşırı büyük insan gücüne ve mahkûmların akıbetini saran gizeme hayret etti.

Ne mahkemeler ne de belirli suçlamalar hakkında bilgi verildi; tutuklananların hiçbirisi ülkenin bilinen hapisanelerinde görülmedi. Hastalık ve toplama kampları

hakkında belirsiz ifadeler vardı, sonrasında ise askeri hapishanelere dağıtıldıklarına dair söylentiler yayıldı ama kesin bir sonuç ortaya çıkmadı. Innsmouth neredeyse tamamen boşalmıştı.

Birçok liberal örgütten gelen şikayetler, uzun süren gizli görüşmelerle karşılandı; temsilciler belirli kamplara ve hapishanelere götürüldü. Sonuç olarak, bu örgütler şaşırtıcı bir şekilde pasifleşti ve sessizleşti. Gazeteciler daha zor yönetildi fakat sonunda onlar da büyük ölçüde hükümetle iş birliği yaptı. Sadece bir gazete —her zaman aşırı politikası nedeniyle göz ardı edilen bir tabloid— Şeytan Kayalıkları'nın hemen ötesindeki deniz altı uçurumuna derin dalış yapan bir denizaltının torpidolar fırlattığını belirtti. Denize açılan denizcilerin uğrak yerinde tesadüfen duyulan bu haber, oldukça uzak bir ihtimal gibi görünüyordu çünkü siyah kayalık, Innsmouth Limanı'ndan bir buçuk mil uzaktaydı.

Ülke genelinde ve yakın kasabalardaki insanlar kendi aralarında çokça fısıldaştılar ama dış dünyaya çok az şey söylediler. Yüz yıla yakın bir süredir ölü ve yarı terk edilmiş olan Innsmouth hakkında konuşuyorlardı ama yıllar önce fısıldadıkları ve ima ettikleri hiçbir şey, yeni bir vahşet ya da dehşet olamazdı. Birçok şey onlara gizlilik öğretmişti ve üzerlerinde baskı kurulmasına gerek

yoktu. Üstelik, pek bir şey bilmiyorlardı. Çünkü geniş tuzlu bataklıklar, ıssız ve insansız kara tarafından Innsmouth'tan uzak tutuluyorlardı.

Fakat artık bu olay hakkındaki konuşma yasağını çiğneyeceğim. Sonuçların o kadar kapsamlı olduğuna eminim ki bu olayın ipuçlarından kaynaklanabilecek tek zarar, tiksinti ve dehşet duygusu olacaktır. Ayrıca, bulunan şeyin birden fazla açıklaması olabileceğini düşünüyorum. Bana anlatılan hikâyenin ne kadarının doğru olduğunu tam olarak bilmiyorum ve daha derine inmek istemememin birçok sebebi var. Çünkü bu olaya diğer sıradan insanlardan daha yakından dahil oldum ve hâlâ beni radikal önlemler almaya iten izlenimlerle yaşıyorum.

16 Temmuz 1927 sabahının erken saatlerinde Innsmouth'tan kaçan, korku dolu çağrılılarıyla hükûmeti soruşturma yapmaya ve harekete geçmeye sevk eden kişi bendim. Olay taze ve belirsizken sessiz kalmaya istekliydim ama şimdi bu, halkın ilgisini kaybettiği eski bir hikâye olduğu için o kötü şöhretli ve karanlık gölgelerle kaplı limanda geçirdiğim birkaç korkunç saati anlatmak için garip bir istek duyuyorum. Bu anlatma isteği, kendi zihnimi sağlam tutmama ve bir tür toplu kâbus halüsinasyonuna yenik düşmediğimi kendime kanıtlamama

yardımcı oluyor. Aynı zamanda önümde duran korkunç bir adım hakkında karar vermemde de bana destek oluyor.

Innsmouth adını ilk kez duyduğum gün, aynı zamanda onu ilk ve —şimdiye kadar— son kez gördüğüm gündü. Yirmi bir yaşına girmemi, New England’da bir turla kutluyordum —hem turistik bir gezi yapıyor hem antikalarla ilgileniyor hem de soyağacı araştırmaları yapıyordum— ve antik Newburyport’tan, annemin ailesinin geldiği Arkham’a gitmeyi planlamıştım. Arabam yoktu. Tren, tramvay ve otobüsle, hep en ucuz rotaları arayarak seyahat ediyordum. Newburyport’ta bana Arkham’a gitmek için buharlı trene binmem gerektiği söylendi. İstasyon bileti gişesinde yüksek ücret karşısında tereddüt ettiğimde Innsmouth hakkında bir şey öğrendim. Konuşmalarından yerel biri olmadığı anlaşılan şişman, kurnaz yüzlü görevli, tasarruf çabalarım konusunda sempatik görünüyordu ve diğer danışmanlarımın sunmadığı bir öneride bulundu.

“Sanırım o eski otobüse binebilirsiniz,” dedi hafif tereddütle, “ama buralarda pek iyi karşılanmaz. Innsmouth’tan geçer —duymuşsunuzdur belki— bu yüzden insanlar pek sevmez. Innsmouth’lu bir adam —Joe Sargent— tarafından işletiliyor ama buradan ya da Ark-

ham'dan pek müşteri almıyor, sanırım. Nasıl hâlâ çalıştığına şaşıyorum. Oldukça ucuzdur ama içinde genellikle en fazla iki ya da üç kişi olur. Onlar da Innsmouth'lu olanlar. Eğer son zamanlarda değişiklik olmadıysa saat 10.00 ve 20.00'da Hammond Eczanesinin önündeki meydandan kalkar. Korkunç bir döküntü gibi görünüyor, hiç binmedim.”

İşte gölgeli Innsmouth hakkında duyduğum ilk şey buydu. Yaygın haritalarda gösterilmeyen ya da son rehber kitaplarında yer almayan bir kasabadan söz edilmesi her türlü ilgimi çekerdi ve görevlinin bu konuyu tuhaf bir şekilde dile getirişi, bende gerçek bir merak uyardırdı. *Komşularında böylesine hoşnutsuzluk uyandıran bir kasaba, en azından oldukça sıra dışı olmalı ve kesinlikle bir turist dikkatine değer,* diye düşündüm. “Arkham'dan önce gelirse orada dururum,” dedim ve bu kasaba hakkında bir şeyler anlatmasını rica ettim. Oldukça yavaş konuştu ve gergin bir tavırla anlattı:

“Innsmouth mu? Eh, Manuxet Nehri'nin ağzında bulunan garip bir kasaba. Bir zamanlar neredeyse şehir olacakmış. 1812 Savaşı'ndan önce oldukça büyük bir limanmış ama son yüz yılda tamamen çökmüş. Şimdi tren yolu yok. B&M demir yolu hiç geçmemiş, Rowley'den gelen yan hat da yıllar önce kaldırılmış. Sanırım insan-